

Невша А ти?

Неша. Казвамъ му: до утре вечеръ ми е нуженъ номера на дѣлото за да го съобща на кандидата си. И допълнямъ; а вечерята те каня на годежъ.

— Тогава той. . .

— Той ме запитва: нѣма ли да те смушава моето присѣствие? Азъ замълчахъ. Той се развълнува. Неша, — заговори съ задъханъ гласъ, — нима нашата любовъ. . . Азъ и сега те обичамъ; и никога нѣма да те забравя; Янаке, — му казвамъ, — но щомъ ти се държеше тъй, то налагаше ми се да се замисля за бждащето си.

— Добре си му казала. Да не мисли, че. . .

— Той промѣни лице и се приближи къмъ мене. Искаше да ми хване ржката, но азъ се отдръпнахъ.

— Така! Да разбере, че и една жена има съзнание. . .

— Слушай, Неша, продължи той, — ти ме поставяшъ въ неловко положение. . . Трѣбва да ти кажа, че ти криво си обяснила моето държание, презъ последнитѣ месеци. . . Не отъ това, че сж охладнѣли чувствата ми, а просто залисаха ме грижи по обзавеждането ми като адвокатъ. Трѣбваше да ходя по селата да печеля клиента. . . После до като се нареди въпроса съ моя съдружникъ Грозданъ Янакиевъ. . .

— Така ти говори!

— Виждамъ го, че иска да оправдае държанието си.

— Нека се оправдава.

— Само че не е намѣрилъ наивната, която би го повѣрвала. Защото азъ знаяхъ, че промѣната се